

ŽIŽEK U ZIMNICI

Zver perverzije, domaća životinjka, odmagluje kioske grejući ih iznutra, potom isplazi jezičinu po jezičinu tetoviranu šarenom štamptom, ali niko se ne obazire, ili možda jedino Niko, jer njeno rikanje izgubilo je glas, rulja se sudara sa njenim bokovima u prisnom toplom krkljancu krda između široko razmaknutih ograda sa kamerama i drugim nadzornim očima, iz dlanova pljušti *blue beam* interneta, suptilno oslepljuje, ptice šetaju po petoj generaciji konektovanja sasvim peške kao po staklenim prečagama, i sve je imunitet. A ja se služim staromodnom telepatijom, bezglasno razgovaram sa Žižekom, kažem: Slavoj, hajde zapoj mudroliju koju si pustio iz kretke na potonjem simpozijumu u Antverpenu, ili Bružu, a ja ću tebi svoju tugovanku za slovoslagačima... i poje Slavoj, pojem ja.

Moguće je, sasvim je moguće da je to tlapnja, da telepatnja nije sistem operativan. Vidim li ili zamišljam: Žižek sedi u kafu na trgu kao podstanar izbačen na ulicu, kao žižak u žitu. Oko njega goje se molekuli dobro podgrejanih misli. Brzo zuje. Sudari proizvode poneku smešnu fisiju ili fuziju. Ta me slika užari hladnim plamom, pa ličim na žišku svičevu. Pinakoteka. To ću da doručkujem večeras, uz zečju surutku. Slavoj, organske li su kalorije umetnosti, ima li smisla žderati? Ovaj grad nije moj, oteta mi je ta iluzija, niko više nije ni kogović ni čegović, od koga i čega ne vuče poreklo, svi stanuju u svugdenigdini, te tako – miruj, moja paranojo, u napadu panike. Grad-iluzija presvučen je folijom od leda debelom tri milimetra, savršeno precizno, što garantuje rekordni broj letova i lomova kostiju i tač-skrinova i brzo rodiće se štake na koje će moći se osloniti svako telo-preslikač. Uludo Žižek briži u Bružu. Bolje da svrati na mužu južnije. Je tužnije.

STEGER LI

vidim je kako maršira kroz Brikston
sa Kejvom utaknutim u uši, ulazi u piljarnicu
da kupi dve banane za svoj želudac
veliki kao glava tulipana
oči su joj u mračnom transu iza sunčanih naočara
gađam je opuškom, promašujem
ne bi me primetila ni da zalajem
obučen u krzno orangutana, a ja sam fasciniran
njenim neizbušenim venama
bedrima što sevaju iznad musketarskih čizama
tom mladošću razapetom na bezrazložnu patnju

jezivo liči na moju zvezdu vodilju, ali nije to
ona je filmska epizoda u idiotskom blokbasteru
ona je modrica na žudnji
pakleno raspoloženih dripaca
koji su se ubajatali na pragu tridesete

reč-dve o meni:
imam šaku olova u zubima
još rastem, uprkos biologiji
frekvencija kojom presecam istinu gusta je
vozim „mustang“ nasleđen od ludog teče
koji se naglo zaledio usred veselog samouništenja
deset minuta dnevno razmišljam falusno
polo sata sam bezrazložno srećan, jednom u tri dana
padam u stupor
radi odvikavanja od užasa
vozim gitarske kvinte sa uličnim bandom
i to je sve

ona se vraća na trotoar
zalelujana kao budalasta Alis dok pada u Vonderlend
iz slušalica joj curi Steger Li
toliko mi se približila da čujem Nikova pećinska usta
iz kojih dahće obnevidela hrabra zver
čujem i turpiju basa koji glođe zatvorske rešetke
maloumlja i bezdušnosti
ona mi stavlja ruku na rame da zaobiđe
telesnu prepreku u saobraćaju
oboje znamo šta je dodir i idolopoklonstvo
prema spajanju

ali mimoilazimo se kao dva telefonska razgovora
u etru

nisi ti ti a ja ja, mi smo mi – to moram da joj šapnem
u liftu solitera gipsanih zidova
krtih kao kornet sladoleda
ali taj betonski solitudo nije usamljen
okolo su oblakoderi i neboderi
jalovi, jer svojom erekcijom nisu odrali telo
stare Zemlje
koja još nije lešina
ni nedosežni svod od lepe svetlosne praznine
ti orijaši samo obmanjuju tugu prizemlja
ona u toj zgradurini radi u Ministarstvu Sreće
ili ide da nabavi spermatozoid za svoj mladi embrion
bezglasna je jer u njenoj glavi onaj Nik Propovednik
visi na sisi kosmosa
frenetičan
peva o Bogu kog uspešno izbegava da pomene

znam kako da je lažem nudeći joj zavodničko smeće
ja sam taj Steger Li koji će da je otključa
mora da se navikne na mene
pre nego potpuno odjebe ljubav
ne zbog moje potrebe i žudnje
nego radi glasnog treska na izložbi mrtvih profila
jer ako ćemo da pravimo novog čoveka
valja da zaboravimo
da smo ljudi

za nju bih skočio sa vrha te zgrade
ne u večnost
nego u filmski scenario
u kome sudbina napumpava naš triler
onamo spasavam je od dosade
ali ne od metka
onamo ginemo smejući se
s licima zabijenim u prašinu i flekama od paradajz-soka
na grudnom tekstu
posle na šalteru dižemo honorar
potom dahćemo zgužvani u kabrioletu
pa odlazimo među foke
na Fokland
da puzimo ka moru preko izlizanih stena
na dnu izvodimo neveštu dugonogu piruetu